XIII. évf. 6. szám 2001. november – december

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

II. János Pál pápa: „Evezz a mélyre!”

Katona István: A megtestesült szeretet

A HIT MÉLYSÉGE A SZERETET MÉLYSÉGÉTŐL FÜGG

ÉLETÜNK ALAPIGAZSÁGAI

Amikor az Ige megtestesüléséről beszélünk gyakran elfelejtjük, hogy "Isten maga a szeretet" (1Jn 3,4). Ennélfogva Jézus Krisztusra úgy tekinthetünk, mint a megtestesült szeretetre! Ez azt is jelenti, hogy a keresztény hit szoros kapcsolatban áll a szeretettel. Soha nem szabad a kettőt egymástól elválasztani. Amikor gyermekeinket hittanra tanítjuk, ugyanakkor a szeretet gyakorlására is meg kell tanítanunk őket, mert különben értelmetlen az egész. Így van ez a karácsonnyal is. Általában a szeretet ünnepének mondják a világ emberei és nem teszik hozzá, hogy Jézus Krisztus születésének ünnepe. És ez nagy baj! A karácsony csak Jézus Krisztus által lehet a szeretet ünnepe, mert Jézus a szeretet forrása!

A MEGTESTESÜLT SZERETET!

Amikor az Ige megtestesüléséről beszélünk gyakran elfelejtjük, hogy *„Isten maga a szeretet”* (1Jn 3,4). Ennélfogva Jézus Krisztusra úgy tekinthetünk, mint a megtestesült szeretetre! Ez azt is jelenti, hogy a keresztény hit szoros kapcsolatban áll a szeretettel. Soha nem szabad a kettőt egymástól elválasztani. Amikor gyermekeinket hittanra tanítjuk, ugyanakkor a szeretet gyakorlására is meg kell tanítanunk őket, mert különben értelmetlen az egész. Így van ez a karácsonnyal is. Általában a szeretet ünnepének mondják a világ emberei és nem teszik hozzá, hogy Jézus Krisztus születésének ünnepe. És ez nagy baj! Mert így az ünnep olyan lesz, mint amikor a gyorsvonat a sötét éjszakában átfut egy kivilágított állomáson és újra a sötét éjszaka veszi körül. Az emberek veszekednek, fájdalmat okoznak egymásnak, de az ünnep idején mindenki mosolyog, egymást megajándékozzák – utána pedig újra kezdődik az egymás iránti támadás és veszekedés. Csak Jézus Krisztus szívünkbe fogadása által tudunk szeretni. A karácsony csak Jézus Krisztus által lehet a szeretet ünnepe, mert Jézus a szeretet forrása! Ha valaki ezt elfelejti, elfárad és kiüresedik a szeretete!

Nagy probléma a megújult kereszténységnél a szeretet kifáradása. Ha nem Jézusból forrásozik valakinek a szeretete, akkor nagyon gyorsan kifárad. Miért? Mert nem önzetlen a szeretete. Állandóan számol, „mit adtam és mit kaptam”. Ezért figyelmeztet Jézus: *„te úgy adj, hogy ne tudja a bal kezed, mit cselekszik a jobb”* (Mt 6,3).

Sokáig nem értettem ezt a mondatot, de most már világos lett előttem. Ha úgy adok, hogy titokban valamit visszavárok, akkor nem tiszta a szeretetem. Jézus ezt egyenesen pogány szeretetnek nevezte (vö. Mt 5,46-47), mert hiszen a pogányok is „adnak, hogy viszontkapjanak”. Neked úgy kell adnod, mintha Jézusnak adnál, teljesen érdektelenül. Örömmel adj, azért, hogy adhatsz. Ha valaki nem így ad, akkor egy ponton leáll és dühös lesz, azt mondja: „Ha nem kapok viszonzást, nem csinálom tovább, nem vagyok hülye!” Ezen a fordulóponton széttörnek a házastársi, baráti, imacsoportbeli, közösségi kapcsolatok és az ember cinikus lesz. Az önző szeretet mindig viszonzást vár, az önzetlen abban leli örömét, hogy szerethet.

A kifáradás akkor is létrejöhet, amikor valaki beleesik az önsajnálat csapdájába. Amikor egymás után jönnek a sorscsapások, ilyenkor az ember könnyen kimondja: „ez nem igazságos”, „ezt már nem lehet tovább bírni!” Irigyli mások látszólagos (vagy valóságos) gondtalan életét és úgy érzi, hogy az egész világon ő a legszerencsétlenebb.

Szívében állandósul a harag Istennel szemben, Őt vádolja sorsának rosszra fordulásáért. Ahogy telnek az évek, egyre kevésbé tud szeretni. Szomorú arccal jár az emberek között, ha érdeklődnek hogyléte felől, tele van panasszal.

Hasonló a helyzet annál is, aki családtagjaival kapcsolatban él át fájdalmas helyzeteket. Emlékszem egy édesanyára, akinek a fia elkezdett kábítózni. Férje csúnyán megverte ezért gyermekét, de amikor újra kábulatban találta, elzárkózott. Feleségének azt mondta: „ez a te bűnöd, mert mindig kényeztetted.” A fiúnak nagy nehezen sikerült az érettségin túlesni, de attól kezdve teljesen átadta magát a drogos életnek. Ha nem volt pénze, lopott édesapja megtakarított pénzéből vagy valamit elvitt a lakásból és eladta.

Édesanyja iszonyúan szenvedett. Szeme előtt ment tönkre gyermeke, aki előtt nagy jövő állt volna, mert jó esze volt. Hiába könyörgött neki, hogy hagyja abba, nem használt; más esetben annyira megsajnálta elesett állapotában, hogy ő adott neki pénzt a drogra. Előfordult, hogy egy-két hónapig segítettek a gyógyszerek, de utána újra kezdődött minden.

Remény és reménytelenség közt vergődött az anya. Már nem bízott az imádság erejében sem. Lassan mindenbe beletörődött. Megfáradt benne a szeretet. Nem

tudott mit kezdeni a problémával. Mint egy sötét felhő, ránehezedett és beburkolta. Mások baja sem érdekelte, pedig régen mindenki felé szolgált, telve volt szeretettel. Most csak a fia járt az eszébe, másra nem tudott gondot fordítani.

A szeretet megfáradása nagyon nagy probléma. Lehet, hogy nálad nem ilyen súlyos esetek fordulnak elő, csupán lustaság, önzés, közömbösség, világiasság, magad élvezeteinek keresése... az eredmény ugyanaz. Kifáradás, pontosabban tehetetlenség. Nem mozdul a kezed, lábad, szíved, amikor cselekedni kellene másokért. Nem tudsz önzésednek meghalni. Ez kortól független. Lehet 20 évesen is vagy 50 évesen is kifáradni. De egyszer biztosan érzed. Ha nem, akkor másoktól hallod vagy a Szentlélek figyelmeztet, hogy baj van; nem vagy olyan, mint régen... a megújulás „első szeretetének" tüzében. A baj fölismerése egy dolog, de vajon mit teszel utána. Kész vagy-e orvosolni? Kész vagy-e erőfeszítést tenni, hogy megváltozz, hogy szeress, hogy legyőzzed önzésed? Ezen dől el, hogy a Szentlélek betölti-e újra a szívedet. Ezen dől el, hogy növekedésed tovább folytatódik-e a Krisztushoz való „hasonlóságig" (1Jn 3,2), vagy megáll a fejlődés és minden összeomlik.

A kifáradás problémájának megoldásában segít, ha elrendezed az ügyeidet. Van, aki minden problémát – mint egy hátizsákot – állandóan hurcol. El kell tudni engedni a sérelmeket, a régi ügyeket, a pletykákat, az ellenérzéseket, a nehezteléseket, a rossz emlékeket, hogy helyet tudj teremteni a legértékesebb adománynak: Isten ismeretének. Mert hiszen a szeretet és ismeret szorosan összetartoznak. Csak annyira vagy képes Istent ismerni, amennyire szereted és annyira szereted, amennyire ismered. Jézus azt mondta: *„Az örök élet az, hogy ismerjenek téged (Atyám), az egyedüli igaz Istent"* (Jn 17,3). Ezért küldte el a Lelket, hogy *„megismerjük, amit Isten nekünk ajándékozott"* (1Kor 2,12).

Azt is meg kell vizsgálni, hogy mi tart feszültségben? Valamit el szeretnél érni és nem vagy rá képes? Vagy többet szeretnél végezni és nem bírsz? Vagy nincsenek veled megelégedve és ez állandóan zavar? Vagy belefáradtál az állandó bizonyítani akarásba, hogy észrevegyenek, fölfigyeljenek rád? Bármi legyen is, a lényeg az, hogy el kell engedned a világot! Ne fuss a világ után, mert a te lelkedet lefoglalta magának az Úr. Ne úgy élj, mint a pogányok, akiknek ez a világ az istenük. Te tarts mindent *„szemétnek, Isten ismerete mellett"* (Fil 3,8), hogy szilárdan végigjárhasd az utat, és ne fáradj bele a szeretetbe.

Ne feledd el azt sem, hogy a szeretet Isten ajándéka (Róm 5,15). Minden nap kérni kell Jézust, hogy az Ő szívével szeresd azokat, akikkel találkozol.

Ismerd fel, hogy az a szeretet, amire te képes vagy, csupán burkolt önzés, érdekeid rejtett keresése! Egyedül a Szentlélek tud megtanítani az igaz szeretetre!

Ha ezt felismered, akkor valami egyedülállóan szép dolgot ismersz fel: a világ lényegét. Mert az igaz szeretet valójában teremtés. Az egész világmindenség azért létezik, mert Isten szereti. Ebbe a teremtésbe lépsz be, ha egyszer igazán szeretsz: újjáteremted környezetedet, saját személyiségedet, a körülötted levő világot. Öröm, szabadulás, gyógyulások, megtérések születnek környezetedben. Így épül Isten Országa benned és körülötted. Rázd le kötelékeidet, fáradságaidat, engedd el a világot, hogy ez a csodálatos teremtő erő fölfakadjon benned!

Aki önzetlenül szeret, Istent sugározza a másikra! Ez a legegyszerűbb és legfontosabb evangelizáció, amit bárki megért: *„Mindaz, aki szeret, Istentől született és ismeri az Istent, mert az Isten szeretet. Isten szeretete abban nyilvánult meg, hogy egyszülött Fiát küldte a világra, hogy általa éljünk... Ha szeretjük egymást, Isten bennünk él és szeretete tökéletes lesz bennünk."* (1Jn 4,7-12)

János apostol ezekben a mondatokban a három legfontosabb igazságot fogalmazza meg. A szeretet által ismerjük meg Istent – a szeretet az áldozatban mutatkozik meg – az egymás iránti szeretet által Isten él bennünk! Ezért olyan fontos, hogy azok, akik elnyerték a Szeretet Lelkét, fölismerhetők legyenek arról, hogy jobban szeretnek, mint mások! Ez a karizmatikus igazolvány. Akinek ez nincs meg, az nem karizmatikus.

Katona István
főszerkesztő

Katolikus Megújulási Mozgalmak Országos Találkozója

Izgalommal vártuk a 10. Katolikus Karizmatikus Találkozót, amely most más Megújulási Mozgalmakkal együtt került megrendezésre. Izgalomra az adott okot, hogy most nyílt pályán (FTC) kaptunk helyet, és az időjárás-jelentés nem ígért jó időt. Hála az Úrnak, legalább délelőtt volt kevés napsütés.

Az a bizalom élt szívünkben, amelyről Beer Miklós püspök atya beszélt:

> *„A józan ésszel ellenkezik, de a Te szavadra kivetem a hálót. Elindult Péter és rábízta magát az Úrra, megtette azt, amit Ő mondott."*

Ebből kiindulva bátorított és rámutatott a püspök atya a lelki megújulás lényegére:

> *„Merjük odaadni életünket az Úrnak, mert az Úr csodákat tesz általunk... de csak akkor, ha egész szívünket oda merjük adni. Kievezni a mélyre, otthagyni a biztonságot, a kiszámíthatóságot, ez a lényege annak, amit Jézus kért Pétertől és azóta is ugyanezt kéri évszázadok óta. Most rajtunk a sor! »Ha te nekem adod az életedet, akkor benned és általad fogok csodát tenni... Evezz a mélyre!« Add oda Jézusnak a szívedet, az életedet... fontolgatás nélkül, emberi biztosítékok nélkül!"*

Majd felidézte a püspök atya római élményeit. Találkozott egy imaközösség vezetőjével – Vincenzo atyával –, aki elújságolta, hogy felfedezte a hatékony evangelizáció három feltételét: imádság, testvéri közösség és szolgálat. Azzal folytatta:

> *„Mi is ugyanúgy vagyunk most itt együtt. Imádkozni jöttünk, hálát adni az Úrnak mindenért... de könyörögni egymásért, a kiengesztelődésért és a békéért a világban!... Szent Pál apostol nagyszerű hasonlattal állítja elénk az egyház titkát, Krisztus testének példájával. Mindnyájan egy testbe épültünk bele a keresztség által. Mindnyájunkat ugyanaz a Lélek itatott át. Ugyanaz a Lélek az ajándékozó, de különfélék az ajándékok. Az ajándékot mindenki azért kapta, hogy használjon vele a többieknek... A harmadik feltétel pedig a szolgálat. Az Úr adjon mindnyájunknak leleményességet, jó szívet, készséget, hogy vegyük észre mások szükségét. A mai társadalomban is vannak gazdagok és szegények. Keressük meg a módját annak, hogy segíteni tudjunk másokon!"*

Kovács Gábor atya rövid előadásakor kezdett esni az eső és hűvösebbre fordult az idő. Ezt a helyzetet ragadta meg beszéde elején, mondván, hogy minden anyag csak akkor tud meggyulladni, ha elérte a gyulladási hőmérsékletet.

> *„Amikor én tűzről beszélek, akkor valami más lángról beszélek... a hit lángjáról. A hit lángja természetfeletti... ez azt jelenti, bármilyen emberi erőfeszítés kevés hozzá... A különbség nem véges, hanem végtelen. Hiába fokozzuk természetes képességeinket, attól nem jön létre a hit... A hit egyféleképpen jön létre: a Szentlélek hatására... Szükségünk van a Szentlélekre, hívnunk kell a Szentlelket. Az érett keresztény élet tanúságtevő... és nincs eredményes tanúságtétel a Szentlélek nélkül... Ezt kell kérnünk, hogy mások számára tudjunk adni világosságot, meleget."*

Nagyszerű volt hallani a „Fokoláre", a „Házas Hétvége" és a „Cursillo" lelkiségi mozgalmak tanúságtételeit is. Öröm volt felfedezni, hogy milyen sokféleképpen működik a Szentlélek. Mert Ő a forrása annak, hogy a szerető Isten jelenlétét mindenben – egymásban és a természet szépségeiben – felfedezzük. Isten szeretetének felfedezése megannyi öröm hétköznapjainkban. – A Szentlélek a forrása a házas szeretetnek is: Ő

adja meg a hűséget és a türelmet egymás iránt. Ő adja az erőt a bajokban és azt az egységet, amelyben megnyilvánul az Úr jelenléte. – A Szentlélek a forrása minden mély emberi találkozásnak. Különösen annak, amikor felismerjük Jézust, mint jó barátot; aki elküld bennünket másokhoz, hogy barátságunkkal örömöt szerezzünk nekik. A Szentlélek nyitja meg előttünk azt az ajtót is, amely mögött feltárulnak Istentől kapott értékeink. Általa láthatjuk meg, hogy kik vagyunk Isten szemében. Ha megbarátkozunk önmagunkkal, akkor nyílik meg az út Jézus barátságának elfogadására. Ez a barátság a legfontosabb, mert megtapasztaljuk benne az elfogadást, az együttérzést, a segíteni akarást. Jézus által leszünk képesek másoknak is barátságot nyújtani. Az elfogadás és segíteni akarás által barátokat szerezhetünk környezetünkben. Ezt a barátságot Jézus élteti és Ő működik rajta keresztül. Így valósul meg az evangelizáció!

Az esti szentmisén Veres András püspök atya szólt hozzánk.

> *„Ha Egyházról gondolkodunk, két tulajdonsága jut eszünkbe: a közösség és az evangelizáció... Közösség, amely nem elsősorban emberi szimpátia vagy érdekazonosság szerint jön létre, hanem a Krisztusba vetett hit alapján. Isten zarándok népe az Egyház, amely szeretne közös hitben, reményben és szeretetben élni. Így azt mondhatjuk, hogy az Egyház az a közösség, amelyet az Isten iránti szeretet köt össze... Ennek jegyében végezzük azt a szolgálatot, amely ott, ahol élünk, megvalósítja általunk az Egyházat... létrehozza azt a közösséget, amelybe Jézus Krisztus hív meg mindnyájunkat. Az Egyház másik tulajdonsága, hogy evangelizál. Jézus azzal küldte el apostolait, hogy menjenek el az egész világra és tegyenek minden embert Krisztus-hívővé... Ez kell, hogy jellemezze Isten választott népét, az Egyházat!"*

Így zárta beszédét a püspök atya:

> *„Adja meg Isten mindnyájunknak, hogy tudjunk az Ő választott népeként egységben összeforrva tanúságot tenni ebben a forrongó, nem egyszer gyűlölettől izzó világban és tudjunk az Ő szeretetének, az Ő békéjének hordozói lenni!"*

Így zárult ez a szép találkozó, amelyet nemcsak a rossz időjárás, hanem az FTC pálya leromlott állapota is nehézzé tett. Reméljük, hogy jövőre ezek a problémák elhárulnak és a régi dinamizmussal és örömmel ünnepelhetjük a 11. Országos Találkozót!

K.I.

„Minden erőtökkel törekedjetek az életszentségre!"

Ezt a levelet, melyet a Szentatya az olaszországi Katolikus Karizmatikus Megújulás 24. kongresszusának résztvevőihez írt, az ICCRS el akarja juttatni a Karizmatikus Megújulás minden egyes tagjához. Ez a levél a Szentatya tanításának irányvonalát jelenti. Célja, hogy megerősítsen minket szentségre való meghívásunk megélésében, és hogy megadjon nekünk minden eszközt, amire szükségünk van küldetésünk teljesítéséhez.

Nagyrabecsült testvéremnek, *De Nicols* püspök úrnak Riminiben.

„Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek egyesítő ereje legyen mindnyájatokkal!" (2Kor 13,15)

A liturgia ezen szavaival küldöm szívbéli köszöntésemet Neked, nagyrabecsült testvéremnek a püspöki hivatalban, a Nemzeti Szolgáló Bizottság vezetőinek, a laikusoknak és mindenkinek, aki az imacsoportok és a Szentlélekben megújult közösségek XXIV. nemzeti konferenciáján részt vesz.

Az ezévi, röviddel a szentév bezárása után megtartott találkozó témája – „Tegyétek, amit mond" (Jn 2,5) – rávilágít mozgalmatok szándékára, hogy kövessétek Mária tanítását és induljatok a lelki elkötelezettség és engedelmesség új útjára, amely az evangéliumokhoz vezet.

Az evangélista az apostoloknak a Mester feltámadását követő tapasztalataira hivatkozva ezt mondja: „Az Úr látvára öröm fogta el a tanítványokat" (Jn 20,20).

Igen, ez ugyanaz az öröm. A Feltámadt ajándéka, aki képessé teszi a hívőket arra, hogy az új évezred kihívásaira örömmel tekintsenek.

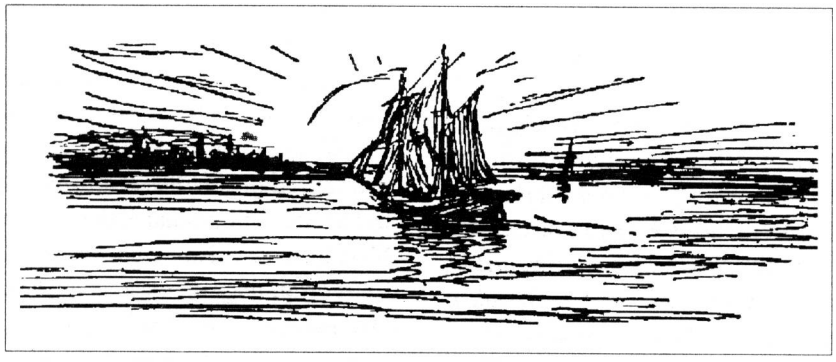
Novo millenio ineunte (az új évezred küszöbén) című apostoli levelemben ezt írtam: „Most... ki kell eveznünk... a mélyre, bízva Krisztus szavában: »Duc in altum!«" (Nr. 15.)

Most van itt az ideje az új apostoli kezdeményezéseknek.

Most van itt az új evangelizáció ideje.

Tekintettel a mai idők nagy kihívásaira, tudatában kell lennünk, hogy „nem módszerek, hanem egyetlen Személy ment meg minket." Ez okból szólítjuk fel a Megújulást is, hogy Krisztust tegyék újra az első helyre, mivel a középpont Krisztus maga. Hogy Őt megismerjük, szeressük és kövessük, és Benne éljük a Háromszemélyű egy Isten életét. Vele adjunk a történelemnek új formát, míg ez a mennyei Jeruzsálemben beteljesedik (Nr. 29.).

Az Evangélium iránti új elkötelezettség szándéka legelőször a szentség újrafelfedezését követeli meg, ami az apostoli munka szíve és központja. Szükséges, hogy minden erőnkkel az életszentség felé törekedjünk, „hogy mindennapi keresztény életünk magas mércéjét újra őszinte szívvel mindannyian szemünk elé állítsuk" (Nr. 31.).

A mozgalmaknak és új lelki közösségeknek – amelyek a Szentlélek különleges ajándékai az egyház számára napjainkban – tudniuk kell, miként kell hívő módon felelősségük teljes tudatában az Úr eme hívására válaszolniuk.

Készségesen és nagylelkűen vessük alá magunkat a Vigasztalónak, aki minket Krisztussá formál.

Ez az az út, amelyen a hívők tanúságot tehetnek (éltető) reményükről az embereknek, akiket gyakran átitat az elvilágiasodott kultúra, amely istentelen életformákat támogat, és amely a világot barátságtalanná és az emberek ellenségévé teszi.

Ima nélkül nincs életszentség!

Valóban, ahogy a szentek életében is látjuk: egy keresztény annyit ér, amennyit imádkozik.

Elkötelezettségünk, hogy nagy készséggel és nagylelkűen akarjuk Jézus szavát követni, tudniillik, hogy megváltásáról tanúságot tegyünk a világnak, megköveteli az imádság csodálatos eszközének újrafelfedezését. A világban, amely beteg a haszonelvűségtől és amelyet átjár a hasznosság-hasznosíthatóság mentalitása, nagy szükség van olyan tanúságtevőkre, akik mindennapi életükben a dolgokat felülről szemlélik és élik meg.

Ebből adódik, hogy a Megújulás csoportjai és közösségei egyre inkább a szemlélődés és a dicsőítés helyei, ahol az emberek szíve eltelik az istenszeretettel, szeretetben megnyílik a testvér felé is és képes lesz a történelmet Isten terve szerint építeni.

Az Egyházban, amely a közösségek otthona és iskolája, és amelynek szembe kell szállnia a gyűlölet és bosszú kultúrájával, a Szentlélekben való megújulás csoportjai és közösségei a testvériség és szeretet, a türelem és a kölcsönös egymásra találás különleges helyei, modelljei lehetnek.

A megbocsátás és a lelki adományok értékének megtapasztalása segítsen mindnyájunknak olyan közösséget építeni, amely feltámadt Urunk lelkéből táplálkozik.

„Tegyétek, amit mond!" (Jn 2,5)

Ez a téma meghív bennünket a kánai menyegző szemlélésére, amelyben az Úr és a tanítványok közötti új kapcsolatot Mária valóságos és szerény jelenléte formálja.

Ő, az Úrral való találkozásunk előnyben részesített és biztos útja; Ő az, aki felkészít minket szavának befogadására, állhatatossá tesz az imádságban, a Lélek-várásban, aki lángra lobbantja szívünket és vezet, hogy bátran „kievezzünk a mélyre", afelé a cél felé, amelyet az Úr mutat nekünk.

Máriára, az egészen szentre bízom a Megújulás Nemzeti Konferenciáját azért, hogy a Szentlélek Pünkösdi csodáját megújítva, a Szentlélek betöltse szívüket szeretetének erejével és átformálja a résztvevőket az Örömhír örvendező hirdetőivé.

Ezen kívánságaimmal küldöm Neked, nagyrabecsült testvérem – aki a Szentlélekben megújult közösségek és csoportok vezetője vagy – különleges apostoli áldásomat, gazdag lelki adományok és mennyei vigasztalások ígéretével.

Vatikán, 2001. április 28.

II. János Pál

»Evezz a mélyre!« (Lk 5,4)

Ez év június 20-27. között találkoztak Rómában a Katolikus Karizmatikus Megújulás egymással szoros kapcsolatban lévő közösségeinek és társulatainak vezetői. Stafford bíboros úr és Rylko püspök úr – a világiak pápai tanácsának elnöke és titkára – is megjelentek. Ez alkalomból olvasta fel és kommentálta Rylko püspök úr a Szentatya üzenetét a konferencia résztvevőinek. Az eredeti szöveg angol változatának magyar fordítását közöljük. Allan Panozza, az ICCRS elnöke résztvett a találkozó ülésén és tájékoztatta a résztvevőket a Karizmatikus Megújulás Konferenciáján szerzett tapasztalatairól.

A Szentatya felhívása az egymással szoros kapcsolatban álló katolikus karizmatikus közösségekhez és társulatokhoz.

»Evezz a mélyre!«
(Lk 5,4)

Kegyelem nektek és békesség Atyánktól, az Istentől és az Úr Jézus Krisztustól (1Kor 1,3).

Pál apostol ezen szavaival köszöntelek titeket, június 20-27-ig tartó konferenciátokon. A lelki rokonság az egész világra kiterjedő karizmatikus megújulás sok közösségét egyesíti, akik identitásukat a katolikus Egyház szívében akarják megtalálni. Ezzel a célkitűzésetekkel Péter utódaival és a helyi egyházak vezetőivel való egység biztos ösvényét választottátok. Ez az ösvény a tanítóhivatal iránti tántoríthatatlan hűség, amelyet ti – helyesen – karizmaként láttok, amelyet az Egyház azért kapott, hogy soha ne tévedjen az isteni igazságok továbbadásában. A (mai) világban, amelyben az igazságot gyakran kétségbe vonják, különleges értékű tanúságtétel ez, amelyért hálát adok Istennek.

Konferenciátok arra az időre esik, amikor az egész Egyház visszatekint a jubileumi (szent) év kegyelmére, és magasztalja a legszentebb Szentháromságot ezért az ajándékért. Egyúttal olyan idő is, amikor az Egyház teljes bizalommal és reménnyel tekint az előtte álló évszázadra illetve évezredre. Amint ezt Novo millenio ineunte című apostoli levelemben kifejtettem, lelkipásztori terv szükséges! „Előre kell tekintenünk" – írtam –, „a mélyre kell eveznünk, bízva Jézus szavában: »Evezz a mélyre!«"

Eddigi tapasztalataink új energiát kell, hogy ébresszenek bennünk, és lendületet adjanak, hogy a szívünket betöltő lelkesedés konkrét kezdeményezésekben valósuljon meg (Novo M. I. 15.). Ami érvényes az egész Egyházra, vonatkozik bizonyára az egymással lelki rokonságban álló katolikus közösségekre és mozgalmakra is. Elérkezett az idő, hogy terveket készítsünk a jövőre, hogy az új evangelizáció, amelyre az Egyház most felkészül a ti elhívásotok kegyelméből, még nagyobb energiát nyerhessen. Minden tevékenységünk alapja a kegyelem (Novo M. I. 38.); célja a szentség, amelyre terveink irányulnak.

A szentség Urunk Jézus Krisztus szemlélését hordozza szíve legmélyén, s minden elképzelésünknek arra kell irányulnia, hogy elvezesse az embereket az Egyedüli mélyebb fölismerésére, aki a világ egyetlen megmentője. Ez érett és hittel teli imát kíván. Hálát adok Istennek azért, ahogyan közösségeitek sok embernek segítenek mélyebben megismerni az ima titkát oly módon, hogy „Isten dicsőségét Jézus Krisztus arcán" (2Kor 4,6) felismerjék. Ám ez egy örökké tartó felfedező út! Itt az idő, hogy hagyományos keresztény életünk „magas fokát" teljes szívünkből mindenkinek újra figyelmébe ajánljuk (Novo M. I. 31.).

Az Egyháznak és a világnak szentekre van szüksége! Ezt érti a II. Vatikáni Zsinat a „szentségre való egyetemes meghívás"-on (Lumen Gentium 5.). Engedjétek tehát, hogy közösségeitek egyre inkább „az ima valódi iskoláivá váljanak, ahol Jézussal való találkozásunk nemcsak abban nyilvánul meg, hogy segítséget ajánlunk fel valamiért, hanem hálaadásban, imádásban, elmélkedésben, az Úr hangjára való odafigyelésben és lángoló imádatban, míg szívünk szerelemre nem gyullad Krisztus iránt (Novo. M. I. 33.). Mert a szentek olyan emberek, akik beleszerettek Jézusba. Ezért olyan nagy ajándék az Egyház számára a Karizmatikus Megújulás, mert nők és férfiak, fiatalok és öregek nagy tömegét vezette a szeretetnek erre a megtapasztalására, amely erősebb, mint a halál (vö. Én 8,6). Engedjétek, hogy ezen tapasztalataitok az eddigieknél még jobban ösztönözzenek missziós küldetésetek teljesítésére. Hiszen az a szemlélődés, amelyből nem születik missziós küldetés: terméketlen, és az a missziós küldetés, amely nem a szemlélődésből fakad, előbb-utóbb csalódáshoz vagy eltévelyedéshez vezet.

Egyre gyakrabban imádkozom azért, hogy közösségeitek és az egész Karizmatikus Megújulás az imádság mélységeibe evezzen, hogy azután missziós küldetésének mélyére evezhessen. Akkor még inkább segítitek majd az Egyházat, hogy a tevékenységnek és szemlélődésnek azt az életét élje, amely az evangelizálás mélye.

Konferenciátokat Mária tévedhetetlen oltalmára bízom; Máriára a Szentlélek jegyesére és az Egyház édesanyjára. Örömmel adom apostoli áldásomat közösségeitekre és az egymással testvéri kapcsolatban álló mozgalmakra, mint Jézus Krisztus végtelen irgalmának zálogát, aki „Elsőszülött a holtak közül" (1Kol 1,18).

Vatikán, 2001. június 22.

II. János Pál

»A szomjazónak ingyen adok az élet forrásának vizéből«

Igen, Uram, szomjaztunk és szomjazunk Rád, az igazi Forrásra, de túl sebzettek vagyunk, hogy ezt a szomjúságot észlelni tudjuk. A Te gyógyító szereteted nyomán imacsoportunk még nagyobb lendülettel igyekszik Feléd, köszönet és hála érte Neked, Uram!

Imacsoportunkat még tavasszal meghívta egyik testvérünk fia Baranya-megyei házába négy napra. Az időpontok egyeztetése után ez az idő július végére esett. Jó lesz együtt lenni a testvérekkel, ez volt az első gondolatom és majd sokat fogunk imádkozni is! Imacsoportvezető vagyok és hirtelen nagy felelősséget, mondhatni félelmet éreztem, hogy minden Isten akarata szerinti legyen ez alatt az idő alatt. Különféle nehézségek merültek fel: milyen lesz az elhelyezés, jut-e mindenkinek kényelmes ágy, hogyan oldjuk meg az étkezést, hiszen Dióspusztán, ezen az eldugott kis faluban még élelmiszerbolt sincs. Mi legyen a témája az együtt töltött időnek, esetleg lelkigyakorlatnak.

Imában fordultam az Úrhoz, mit tegyünk. Nagyon gyorsan megkaptam a választ. Az Emmausz közösség csoportvezetőinek már két alkalommal volt lelkigyakorlata a „Belső sérülések gyógyulásáért" című saját használatra kiadott kis füzet alapján és sok lelki sérülés, fájdalom enyhült az imádság hatására. István atya helyesnek találta az elképzelést és amikor nagy merészen még Oltáriszentséget is kértem a lelkigyakorlatra (hiszen a templom messze volt), ebbe is beleegyezett. Volt még egy kérdésem: helyesnek találja-e, ha a közeli helység beteg plébánosát házszentelésre elhívjuk és mindannyian imádkozunk érte. István atya ezt is helyeselte és biztos vagyok benne, hogy itthon imádkozott értünk, mert annyi kegyelemben volt részünk, hogy ezt még legmerészebb álmainkban sem mertük volna remélni.

1. Zaklatottan rohantunk, menekültünk ki a városból. Egy kis csapat voltunk. Mintha üldöztek volna. Szívünkben bűnökkel, rosszindulatokkal, megoldatlan helyzetekkel. Nem viharos éjszakai szélfúvásban indultunk, hanem verőfényben, nagy melegben, de zaklatottan. Lett is belőle baleset. Hála Istennek csak koccanás, hat autó... Közülük csak a mienknek lett egy kis baja. Erre leálltunk, mármint a „lelki rohanással", imádkozva megérintettük az Oltáriszentséget és átrendeződtünk. Az Ő bölcsessége szerint és az Ő illatával folytatva az utat... Kellett ez a leállás, kellett az ima. Nagylelkűségből ajándékként kaptuk a helyet, a szállást, és velünk volt az „Eledel". Mindez testvéri szeretetben, Ábrahámok és Sárák egységében.

Jómagam erős szédüléssel küszködtem, meg émelygéssel és nehezen viseltem el a nagy meleget, meg a szűrt fényt. Tudtam azt is, hogy rövid időre munka ügyben vissza kell mennem Budapestre, a városba. Közben minden ment rendben a maga útján. Testvéremért – aki lefelé is kormányosunk volt már – imádkoztak a testvérek, miközben mi énekeltünk, erősítettünk. Szolgáltunk énekkel és imádással. Lassan minden lecsendesült bennünk, megnyugodtunk.

Harmadnap a közeli faluba mentünk szentmisére, és ott egy testileg sérült atya misézett. Úgy szolgált, hogy sokan sírtunk, mi, a férfiak is. Lenyugodtunk Isten szárnyai alatt, vagy új életre keltünk? Biztosan itt volt a fordulópont. A továbbiakban minden simán ment, fel Pestre ugyanazon az úton, ugyanazzal a testvérrel, zúgolódás nélkül. Hosszú, jó, megnyugtató beszélgetéssel észrevétlenül hazatértünk, nyoma sem volt a zaklatottságnak. A Gondviselő ajándékaként még másnap reggel visszatérhettem az imádságba, mintha abba sem hagytam volna.

Mindenbe, mindenkibe visszatért a lelki béke. Közbenjárhattam és imádkozhattam testvéremért, most már megnyugodva. Imádság alatt felvillanó képek jelentek meg lelkemben, de nem tudtam, nem merten kimondani. És akkor a velem együtt imádkozó testvérem nyelveken kezdte imádni az Urat. És akkor ki tudtam mondani mindent, széttört a zár és a megkönnyebbülés zokogásában megállíthatatlan erővel dicsőítettem és zokogtam. Mikor értem imádkoztak, nagy, szelíd ajándékot kaptam ráadásnak, túlcsordulóan. Azt mondta az Úr: „A verejtékemmel foglak gyógyítani téged, ne szégyelld, ami veled történik." Ámen!

2. Készülődve a lelkigyakorlatra elolvastam „A belső sérülések gyógyulásáért" című kis brossúrát. Zavart, sőt őszintén szólva bosszantott e szöveg végén levő geometriai ábrák (ezekbe kellett beleírni azok neveit, akik megbántottak) kitöltési gyakorlata, de annál inkább megérintett a füzetecske első része. Rögtön a bevezető rámutatott arra, hogy a múltban ért megrázkódtatások, a gyökéremlékek gátol(hat)ják szeretetünk kinyilvánítását. Én már évekkel ezelőtt észrevettem magamon, hogy zárkózottá váltam, különösen a hozzám legközelebb állókhoz. Többször is átolvastam a gyógyulásért mondandó ima - elmélkedés lépéseit. Imában kértem az Urat, hogy gyógyítsa meg kapcsolatomat nővéremmel és újítsa meg házasságunkat.

Elsőként értem imádkoztak a közbenjáró imacsoporttársak. Csak a nővéremmel való kapcsolatom konfliktusairól tudtam nekik beszélni, feleségemmel kapcsolatos eltávolodásunkról nem. Hosszan és odaszántan imádkoztak értem a testvérek. Engem valóban az Úr békéje töltött el, megindultan erősítettem meg magamban a teljes kiengesztelődés, megbocsátás szándékát minden hozzám közelállóval szemben. Különösen feleségemre és nővéremre gondoltam, de még egy volt főnököm is eszembe jutott a gyógyító ima alatt. Kértem az Urat, hogy ők is bocsássanak meg nekem minden általam okozott sérelmet. Megindultan, szívemben valami megfoghatatlan könnyebbséggel, bizalommal eltelve köszöntem meg az Úrnak és a közbenjáró testvéreknek a gyógyító imát.

Az ima eredménye meglepően gyorsan következett be. Egy-két nappal a lelkigyakorlat után teljesen váratlanul beállított hozzánk nővérem a férjével, mondván hogy véletlenül (?) éppen erre jártak. Erre a korábbiakban nem volt példa, sőt, ritka látogatásaik csak formális okok – név vagy születésnapi felköszöntés – miatt történtek. Ez alkalommal pedig nagy szeretetben, felszabadultan tudtunk beszélgetni, egyetlen kellemetlen vagy bántó megjegyzés, „szurka" nélkül. Amikor pedig újból összejöttünk, nővérem olyan szeretettel és gyöngédséggel fogadott, amit eddig részéről csak bátyánk irányában tapasztaltam.

A házasságunk szintén megújult. Egy őszinte, tisztázó szándékú beszélgetést követően sérelmeink kölcsönösen kiújultak – de ez csak egy napig tartott. Az Úr ránk mosolygott, összekulcsolta kezeinket, és tényleg sikerült egymásnak megbocsátanunk. Szeretettel sőt szerelemmel fordított minket egymás felé, varázsütésszerűen. Ezzel az érettkori megújított vonzalommal mindkettőnket és egy időben ajándékozott meg az Úr. Dicsőség az Ő szent nevének! Ámen.

3. Ajándékot kaptunk Istentől, az Ő jelenlétének és testvéreink jelenlétének ajándékát, a közösség ajándékát. Amikor két testvérünk imádkozott az Oltáriszentség előtt az egyik szobában gyógyulásért, a többiek pedig az udvaron dicsőítő énekeket énekeltek, mindannyian teljes szívvel kértük Istent társunk lelki és testi sebeinek gyógyulásáért.

Imádkozó testvérem ezt a képet kapta: „Perzselő hőségben halad egy édesanya egy kis városi utcán, bal kéz felől egy kopott sárga saroképület előtt. Jobb kezében hatalmas csomag, bal kezével pedig 4-5 éves kislánya kezét fogja. Az alakokat hátulról láttam. A kislány nyűgös, nyafog, szomjas és szeretné, ha édesanyja ölbe venné. Az édesanya idegesen megrázza a kislány kezét, hogy maradjon nyugton. A helyzet feszült, szeretetlen és ekkor a hátuk mögött egy halványkék függöny lágy szellővel enyhíti a hőséget, amíg hazaérnek. Úgy éreztem, ez a kék, lebegő fátyol a Szűzanya palástja. Ő egyengeti és teszi elviselhetővé az utat hazáig. És a mai napig Ő terelgeti az édesanya és leánya szívét egymás felé és teszi könnyebbé az életútjukat." Édesanyám elbeszéléséből tudom, hogy mint gyermek, egy saroképület előtt vidéken földre vetettem magam és szerinte azóta is haragos és dacos vagyok.

A legnagyobb ajándék számomra a szomszédos faluban tartott szentmise volt. Megérkeztünk a kis templomba, ahol Szent László csodálatos oltárképe fogadott. A hívek, mindössze 5-6-an, és mi heten, ez volt a hívő sereg. Előttünk állt a megtört egészségű plébános – aki hét falu lelkiatyja –, a renoválásra szoruló épület és benne az Úr Krisztus. A szentáldozásban soha nem tapasztalt erővel, fényességgel és dicsőséggel jelent meg közöttünk az Úr, mintha a világ legnagyobb, leggazdagabb, legjobban kivilágított fényes templomában lenne. Igen, Jézus Krisztus alázatos! Alázatosan megjelenik mindenkor, mindenütt, ahová csak hívják és minden felszentelt szolgájának hívására. Soha nem mondja, hogy ezért a pár emberért nem érdemes. Ezt megtapasztalva, nem lehetett mást tenni, csak sírni, sírni, még sokáig. Ámen.

4. Lelkigyakorlat Dióspusztán, vagy néhány nap Isten tenyerén.

Dióspuszta – hol is van? Majdnem lementünk a térképről. De így van ez jól! Ha az ember el akar egy kis időre csendesülni, ha közelebb akar kerülni Istenhez, erőfeszítéseket kell tennie. Csodálatos táj, csend, nyugalom, béke és azok az emberek vesznek körül, akikkel úgyis szívesen vagyok együtt. És mindennek betetőzéseként ott az Isten, nemcsak érezni lehet a jelenlétét, de a piciny kis Szentostyában homályosan látó sze-

münknek mutatja a valót. Biztat minket, hogy még inkább adjuk át életünket, még jobban hagyatkozzunk Rá, fordítsunk hátat a világnak, a világ által nagyra tartott értékeknek, mert csak egyedül Ő üdvözíthet. Megható volt, ahogy nyomorúságunkat, sebeinket az Úr elé vittük; ahogy imádkozhattunk testvéreink gyógyulásáért. És közben énekeinkkel dicsőítettük Őt.

Értem is imádkoztak. Még ma sem tudom hová tenni a képet amit Borikánk kapott: „Folyópart, amely kavicsos is és homokos is és egy ladik kikötve láncon. A hullámok a ladikot időnként a parthoz csapkodják."

Ekkor kisfiú koromból eszembe jutott, amikor nagyapám kivitt magával a Dunapartra. Nagyapám horgászott, én pedig beültem a csónakba, ahonnan valahogy a vízbe pottyantam és majdnem megfulladtam. Megragadtam a csónak peremét és egy KÉZ kihúzott onnan. Tény, hogy ez az esemény nagy traumát okozott, mert átéltem a halálfélelmet, kétségbeesést, kiszolgáltatottságot. Hogy nem fulladtam vízbe, az azért volt, mert:

1. elkaptam a láncot;
2. egy jó reflexű fiatalember odaugrott és kihúzott a vízből;
3. Isten vigyázott rám.

Biztos, hogy ez a sorrend? Inkább 3, 1, 2.

Még ifjúkoromban megtanultam úszni, talán elég jól úszom. De hogy miért jelenik meg ez a kép – talán ez is hozzájárult visszahúzódó jellememhez, gátlásosságomhoz? Nem tudom. De az biztos, hogy az Úr ebből is ki akar gyógyítani. Ámen.

5. Az a probléma, amely miatt már több éve zaklatott voltam, a gyermekkoromra vezetett vissza. A sérelmek, amelyeket szüleim szigorú nevelése által kaptam, szomorúsággal töltöttek el gyermekkoromban is. A szülői háztól való elválás után elfelejtődtek és szeretetteljes kapcsolat fűzött szüleimhez. Édesapám halála után édesanyám az év nagy részét nálunk, a családomban tölti. Évekig nem volt semmi probléma, de mióta nem dolgozom és többet vagyok otthon, nehezen viselem a már gyermekkoromtól ismert túlzottan kritizáló stílusát velem és családtagjaimmal szemben. Újból előjöttek bennem a gyerekkori sérelmek és egyre jobban fájt. Ezért gyakran türelmetlen és ideges vagyok vele, miközben másokkal szemben békességre törekszem. Ez állandó lelkiismeretfurdalást okoz nekem, mondhatom, hogy szinte belebetegedtem.

Idős kora miatt egyre sürgetőbbé vált, hogy meg kell neki bocsátanom. Imáimban kértem Istent az alázat, a türelem és megbocsátás képességéért. Több lelkigyakorlaton kértem gyógyító imákat ezen problémám megoldására. Gyónásban is kértem segítséget és a gyóntató atyán keresztül az Úr felismertette velem azt, hogy ez nem fog megszűnni egyik napról a másikra, mert ez az én keresztem. Ezt az Úrtól kaptam, örüljek neki és ragaszkodjak hozzá. Ennek türelmes és szeretettel való hordozása vezet el az üdvösség felé Jézushoz.

A „Belső sérülések gyógyulásáért" lelkigyakorlat témájával már a csoporttalálkozó előtt napokig foglalkoztam, és életem nagyon sok problémájának és összefüggéseinek felismeréséig eljutottam. Mikor Diópusztára megérkeztünk, éreztem, hogy a füves udvaron az Úr, a Jó Pásztor terelget bennünket. Végtelen nyugalom árasztott el.

A lelkigyakorlat ideje alatt az imacsoport tagjaival való együttlét, a közös imák, étkezések, főzések, személyes beszélgetések egyre közelebb hoztak bennünket egymáshoz és a lelki gyógyulás felé is. Amikor gyógyulási kérésemet Jézus elé vittem július 30-án du. 3-4 óra között, úgy éreztem, hogy már gyógyult vagyok és a szívemben már nincs nehezetlés és fájdalom a sérelmek miatt, hanem békesség és nyugalom.

Megértettem, azt, hogy akik a sebeket okozták a szívemen, nem szándékosan bántottak, hanem abban a helyzetben a körülmények azt engedték meg. (Miután felnőtt gyermekeim vannak, elgondolkodtam, hogy vajon én hányszor okoztam nekik fájdalmat a nevelésük alatt, miközben egész életemben arra törekedtem, hogy ez ne történjen meg.)

Az Oltáriszentség előtt ömlött a könnyem és két imádkozó testvérem csodálatos képeket kapott az Úrtól, amelyek számomra vigaszt, egyben útmutatást adtak.

Az egyik imádkozó testvér egy ugrókötelező kislányt látott, aki nagy boldogan halad a szivárvány felé. Ez a kislány minden bizonnyal én voltam, mert gyermekkoromban valóban nagyon szerettem ugrókötelezni és hozzá ezt az igét kaptuk: *„Hagyjátok – mondta –, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké az Isten országa. Igazán mondom nektek, aki nem úgy fogadja Isten országát, mint egy gyermek, nem jut be oda."* (Mk 10,14-15)

A másik testvér azt látta, hogy édesanyámmal haladok egy fölfelé vezető úton. Édesanyám már bottal közlekedik, de itt könnyedén lépdelt, belém karolva és egy gyönyörű, áttetsző fehér kendő volt a fején. Testvérem azt a belső hangot hallotta: „Én édesanyádat ilyen tisztának és ártatlannak látom, te is így nézz rá!"

A Szentírásból kért megerősítés teljesen egybevágó, volt a kapott képekkel. *„Hagyjátok – mondta – hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, hogy aki*

Isten országát nem úgy fogadja, mint a gyermek, az nem jut be oda!" Zokogásba törtem ki. Abba sem tudtam hagyni. Isten végtelen szeretete és irgalma töltötte el a szívemet, és úgy éreztem, hogy öröktől fogva az Ő kislánya vagyok. Semmi a világon nincs, ami az Ő jóságával és szeretetével felérne. Ámen.

6. Nagy gondban voltam, milyen lelki sebekért kérjek imát, hiszen már annyiszor imádkoztak értem, úgy tudom Jézus az összes sebemet bekötözte, begyógyította. Senkivel nem állok haragban, nincs már kinek megbocsátanom. És mégis volt! Egyik testvérem az előző munkahelyemen ért sérelmemért imádkozott. Ekkor eszembe jutott egy személyzeti vezető neve, aki engem nagyon sokszor megalázott, de azóta már régen meghalt egy balesetben. Most utólag bevallom, hogy még „elégtételt" is éreztem a szívemben, mikor annak idején értesültem a szerencsétlenségről! Az „Isten nem ver bottal!" közmondással nyugtáztam az „esetet" és réges régen elfelejtettem. És most, nevét kimondva bocsátottam meg neki az Úr színe előtt.

Uram, Te jobban ismersz minket, múltunkat, mint mi saját magunkat. Köszönöm, hogy folyamatosan akarsz minket gyógyítani, hogy egészséges, tiszta szívvel jobban tudjunk Téged szeretni. Ámen.

7. Nekem nehézségeim vannak a gyógyulásért folyó imádkozás célját, kimenetelét illetően. Inkább veszem tudomásul a betegséget úgy, mint figyelmeztető, megállító mozzanatot az életben, s inkább az elfogadására törekszem. Ha baj van orvoshoz kell menni, de amin az orvos nem tud segíteni, azt el kell fogadni – gondoltam. Itt jelentkezik bennem az a kérdés, hogy miként tudja az ember a szenvedését felajánlani. Sok értékes, lélekemelő tanítást kaptunk már közösségi életünkben a szenvedés felajánlásáról, annak csodálatos gyümölcseiről.

Tanúja voltam nem egyszer közösségben az imádkozásra válaszként kapott gyógyulásoknak. Tán míg élek, nem fog sikerülni, hogy az Úrnak ez a titka eljusson az én benső életembe: hogy sajátom legyen. Így indultam én közös lelkigyakorlatunkra. Kértem is, hogy értem ne nagyon törjék magukat a testvéreim.

Csodálatos a szeretet bölcsességének megnyilvánulása: senki nem erőltette, hogy beszéljek magamról, bajaimról. Éreztem, hogy a Szentlélek imádkozik értem, bennem és nem törekszik senki a szenzációra, nem hajszolják a csodás gyógyulás élményét. Teltek a napok, egymás után sorra kerültek a testvérek, én is imádkoztam, pedig teljesen alkalmatlannak éreztem magamat arra, hogy Isten elé álljak és más valakiért kérjem Őt. De békességet, bizalmat éreztem imádkozás után.

Utolsó napon, amikor már sürgetett az idő, én is sorra kerültem. Katartikus élményt nem kaptam. Csak: milyen érdekes, a testvérek, egymástól függetlenül mind ugyanarra a dologra, teendőre hívták fel a figyelmemet. Szeretetteljes tanácsokat kaptam arra, miként is kezdjem rendbe tenni életemnek a jelenleg rendezetlen, fájó, nehezen vállalt területét.

Olyan gyengéd, egyszerű volt a figyelmeztetés, hogy sem vitatkozni, sem belebonyolódni nem kellett. Akkor is éreztem, hogy Isten megáldja a szándékot is. Jelenléte mindenkinek külön-külön szól, és egyénileg foglalkozik velünk.

A közösséget – ha mindenki csak Őrá figyel – úgy tudja hangolni, hogy hamis hang nem hangzik el. Tökéletes összhangot teremt a Mennyei Atya a köréje gyűlő, ráfigyelő gyermekei között. Az emberi törekvés itt csak a szándék volt.

Úgy jöttem haza a lelkigyakorlatról, hogy a társaim iránti bizalom és elfogadó szeretet kiteljesedett. Hittem, hogy az Úr a megkezdett munkát folytatja, csak az én kis határozatlan, de belenyugvó „igen"-em kell hozzá.

Most élem azokat az időket, amikor napról napra teszem a dolgomat, s időről időre veszem észre, hogy könnyebben megy az, amit azelőtt nyűgnek éreztem, s haladok befelé valamibe, amit már örökre elveszettnek gondoltam. Ismét enyém az a pálya, melyről dacosan leléptem, mondván, hogy elég volt.

Milyen csodálatos dolog szép lassan, óvatosan ismét bekapcsolódni a játékba, melynek tétje a szeretet, a bizalom visszanyerése.

Hála legyen Neked Istenem! Kérlek, vigyél tovább, adjál erőt és lendületet a további, mindennapi mérkőzésekhez! Ámen.

A lelkigyakorlat végén eljött hozzánk a plébános atya; beszentelte a házat, elbeszélgettünk a helyi problémákról, testi-lelki bajokról. Ezek után ő törte meg az egyetlen Szent Ostyát és mindegyikünket megáldoztatott. Ezzel a nagy ajándékkal a szívünkbe bátorkodtunk őt megkérni, engedje meg, hogy imádkozzunk érte. Ő alázattal elfogadta imáinkat és végül az „Áron áldás" eléneklésével fejeztük be a kedves látogatást.

Emmausz Közösség –
Poroszlay Borbála imacsoportja

»Halál, hová lett győzelmed?«

(HALOTTAK NAPJÁRA)

Amikor pár hónappal ezelőtt egy próféciában azt hallottam, hogy: „Ráteszed a kezed egy koporsóra és megtapasztalod Isten szeretetét", nem tudtam mire gondoljak.

Amikor édesapám évekkel ezelőtt meghalt, tízéves gyermekeimet sem vittem el a temetésre, annyira nem tudtam magam sem felfogni, hogy mit jelent meghalni.

Amikor férjem édesanyjánál hónapokkal ezelőtt felfedeztek egy foltot a tüdején, még semmire sem gondoltam, hiszen többször volt tüdőgyulladása, miért kellene éppen a legrosszabbra gondolni?

Amikor azonban már egyre többször köhögött és szemmel láthatóan romlott az állapota – pár héttel ezelőtt –, a pár napos kórházi tartózkodás után elhoztuk magunkhoz. Mi sem tudtuk igazán, hogy még mi vár rá, de semmiképpen sem akartuk magára hagyni a kórházban. Nagyon nehéz szívvel néztük fokozatos rosszabbodását, már enni sem tudott és inni is csak cseppeket. A jóságos Isten szeretetéből adott nekünk és mindent elrendezett.

Férjem maradt nappal mellette, ebben az időben egyetlenegy ügyfele sem jelentkezett, nem volt munkája. Jó emberek adtak olyan segédeszközöket, amivel valamicskét könnyíthettünk az állapotán. Találtam – nem is tudom hogy került a fiókomba – egy betegek szentségével foglalkozó könyvet. Itt olvastam – mert ebben nem volt gyakorlatunk –, hogy ha valaki már nem tud enni, kérni lehet, hogy a Szent Vért elhozzák és így áldozzon. Ekkor még együtt mondtuk a Miatyánkot. Gyermekeink is mindennap jöttek és segítettek mindenben. El sem tudtam képzelni, hogy ilyen helyzetben a haldokló betegek még mennyire együtt vannak a mellettük állókkal. Együtt imádkoztunk, de ő már nem mondta velünk az imát. Azt hittük, hogy alszik, de a végén megjegyezte: „Miért csak ilyen röviden imádkoztok?" Vagy amikor a kábulatból időnként felébredt és ott voltunk mellette, azt mondta: „Mennyire szeretlek benneteket!"

Hála Istennek, hogy ott lehettünk vele, hiszen ezt a kórházban ki hallotta volna? Soha nem panaszkodott, nem vádolta Istent, hogy ilyen véget szánt neki.

Nagyon féltem az utolsó pillanatoktól, hogy még többet fog szenvedni, sokáig tartott haldoklása. Hála legyen Istennek, hogy nem voltunk egyedül ebben a nehéz helyzetben, imacsoportunk is imádkozott lelki erőért. Nem is gondoltuk, hogy milyen nehéz elszakadni a földi élettől és az Istenben való bizakodás az utolsó pillanatokban mutatkozik csak meg igazán. Kell, hogy ne legyünk egyedül, és milyen jó, hogy kérhetjük a Boldogságos Szüzet és Isten többi szentjeit, hogy legyenek velünk ezen az ismeretlen úton.

Sokat imádkoztam Szent Józsefhez, hiszen március volt az ő hónapja és ő a haldoklók védőszentje. Kértem, hogy aludjon el, imádkoztam irgalomért az utolsó percekben. És imám meghallgatásra talált, csendben elaludt. Csak a mindenható jóságos Isten irgalma segített át minket ezeken a perceken, amikor gyertyát gyújtottunk és Sirák fia könyvének 38. fejezetét olvastuk:

> *„Gondold meg: Ami az én sorsom, az lesz a tied is, tegnap rám, ma rád kerül a sor. Ha pihen a halott, pihenjen emléke, vigasztalódj meg, ha már elszállt a lelke."* (Sir 38,23-24)

A legfájóbb az volt, amikor elvitték. Szürke emberek jöttek és elvitték. Az egyikünk megszólalt: „Ne sírjatok! Ez csak a teste, a szeretetét kell továbbvinni." Ez azóta is visszacseng a szívemben. Akkor olyan világosan megértettem: valóban, ez csak egy test! A szív megállt, a Szentlélek vezette lélek már nincs vele, a szeretet az, ami kell, hogy minket is tovább éltessen. Az a szeretet, amit ő adott nekünk és ahogy adta. Bizony, mi csak vándorok vagyunk itt a földön, vándorként éljük életünket, de szívünk vágyakozik az égi hazába.

Mindenható Istenünk, add meg nekünk azt a kegyelmet, hogy életünk végén mi is így imádkozhassunk:

Hívtál, Uram, örömmel jöttem!
Küldetést adtál – örömmel vállaltam!
Számadásra vársz már Uram engem...
Add, hogy számomra ez is örömteli legyen!

Sz. Gy.-né

Ha Te nem lennél...

Mondd, ha Te nem lennél,
Ki teremtett volna engem?
Én csakis Általad létezem.

Nem volt nevem, alakom, arcom,
Helyem sem volt senki szívében,
Semmije nem voltam senkinek.

Egyszer azonban rám gondoltál,
És én elkezdtem lenni:
Nevemen szólítottál
És én világra jöttem.

Örökléted titkából mondtad ki nevem,
Ezt a nevet, amely csak az enyém.
Egyetlen, titkos, titokzatos név,
Amely senki másra nem jó, csak rám,
És senki más nem ismeri, csak Te.

Ez a név, amellyel kezdtem és majd végzem,
Amellyel indult gyermekségem
És amellyel majd újra kezdhetek
Mikor másodszor születek.
Mert akkor tárod föl nekem a titkát
Azon a fehér kövecsen.

Egyszer Te rám gondoltál,
És gondolatod formát öltött,
És gondolatod megtestesült,
Vérré vált és életre kelt:
Az én testem, vérem, életem.
És minden egyes tagom,
Ez a két láb, ezek a lábfejek
Lépésre, futni, ugrásra, táncra,
Karjaim és ezek a kezek
Emberszolgálatra, ölelésre
És hogy áldozatot mutassanak be Neked.

És ez a test belső erőivel,
Hogy a föld anyagát átváltoztassák belém
És a csodás szerv tovább adni az életet
És ízlelni boldogságot, szeretni, adni tudni.
Egyszer Te fölém hajoltál,
Fölém, aki még nem is voltam,
Kezed a sötét földbe markolt,
És sárga agyagba, vörös sárba,
És Te kitaláltál engem és megformáltál,
Gondoskodtál róla, hogy előjöjjek
Ősalapjából a világnak, testéből e Földnek
Anyaszívedből.

Az idő hajnalán gondoltál ki.
Hosszú éjszakákon lassan alakítottál,
Hosszú nappalokon megérni hagytál
Saját szívedben
És Te szültél, öröktől, mióta van idő
Mielőtt megjelentettél
Ebben a világban.

Te álmodtad meg arcomat,
Képet fogantál rólam mielőtt megszülettem,
Láttad a szemem, a bőröm
És ezt a különös hajat,
Amelyből egy szál sem vész el
Akaratodon kívül.

Te alakítottad ki ezt a szájat ajkaimmal
Mosolyra, szóra, csókra
És embert újító lakomára
És hogy összecsukjam, egybezárjam.
Ezek az ajkak vággyal telve,
Hogy ihassanak a dolgok forrásából
A Te alkotásod
És ez a torok, ezek az ínyek
Ízlelni, hogy milyen jó vagy!

Fölém hajoltál és testet teremtettél nekem.
Fölém hajoltál
És teremtettél számomra arcot.
Fölém hajoltál az első hajnalon
És karjaidba vettél,
Te – aki élsz,
És száddal számon adtál életet;
Életedet.
Csókod, leheleted lényembe hatolt,
Ereimbe, minden tagomba,
És mozdult a testem
És szemem kinyílt,
És néztelek
És láttam tekinteted,
Láttam mosolyod.

És megértettem,
Hogy életem Te vagy,
Istenem, Mindenem
Ha Te nem lennél,
Mondd, én hogy lehetnék?
Én csak Általad létezem,
Csókod által, leheleteddel,
Életeddel.

Egyszer rám gondoltál,
Mikor még nem léteztem,
Te adtál nekem nevet, testet, arcot,
Hasonlónak alkottál Önmagadhoz,
Képesnek, hogy értsek, szeressek.

A magad élő állagából és lényedből
Megszültél engem.
Fogantál, mint anya és kihordtál,
Világra hoztál.

Tőled vagyok,
Általad.
Ha Te nem lennél, mondd, én hogy lehetnék?

Mint gyümölcs a fához, kötődöm Hozzád,
A semmi felett megélem magam,
De Hozzád kötve,
Az éjjel felett, az örök űrben,
De Hozzád kötve.

Mint a még meg nem született, aki
édesanyjával egy
Az élet köldökzsinórján, mely nélkül nem lenne,
Így vagyok egy Veled,
Életedhez kötve,
Amely átcsobog rajtam minden pillanatban.

Mint a csöppség veszi anyja tejét, boldogan,
Emlőjén csüngve,
Szájamat úgy illesztem anyai emlődre,
Hozzád, ki mindig új szívverést ajándékozol.

Mint a gyermek
anyjához bújik szorosan,
Önfeledten alszik a világforgatagban,
Viharokban és vaksötétben,
Így bízom Rád magam.

Ha Te nem lennél, Szerelmem, Életem,
Mondd, ki teremtett volna engem?
Hogy létezhetnék? Miért léteznék?
Kiért léteznék?

Henri Boulad

A Szentlélek öröme

Részletek Jean Bernieres-Louvigny: „Az Istenben elrejtett élet" című könyvéből, amely novemberben jelenik meg a Marana Tha sorozatban.

A *Szentlélek legnagyobb örömét és gyönyörűségét abban leli, ha az emberi szívekben lakhat. Ezért, mint hűségesen szerető édesanya állandóan körüljár a világban, hogy megkeresse azokat, akik lélekben és igazságban imádják az Atyát. A legtöbb embernél egyáltalában nem nyer bebocsátást. Némelyek ugyan meghallgatják, de nem mindig és nem mindenben. De azért a világ minden népe és nemzetsége között akadnak olyanok is, akik örömmel befogadják és akiket Isten barátaivá tehet.*

Az isteni kegyelem hívó szavával szemben különböző-képpen viselkednek az emberek. Innen ered a szembetűnő különbség Krisztus egyházában hívő és hívő között. Ezt a különbséget szem előtt kell tartanunk, mert a világ túlnyomó többségével és a képmutatókkal itt nem foglalkozunk.

Sajnos, Istentől elhivatott és a kereszténység útján elinduló lelkek között igen sokan vannak, akik a hitélet első lépései után hirtelen megállnak és egy gyengébb, inkább csak külsőséges keresztény életet élnek. Azt hiszik, hogy ha a bűn szomorúsággal és veszedelmes lelkiállapotuk aggodalommal tölti el őket; ha szívükben bűnbánatot és szomjúságot éreznek az isteni kegyelem után; ha a durva bűnöktől megszabadulva, eljutottak egy tisztább életre, akkor már megtértek és újjászülettek! S ha nem is képzelik be magukról, hogy már megszentelődtek, de azért azt gondolják, hogy elérték már a hitélet egy magasabb fokát. Holott előrehaladásuk csak megállás, ha ugyan nem visszaesés.

Előrehaladásuk rendszerint csak olvasás, hallás, beszéd, éneklés, ajakkal mondott ima és más hasonló – önmagukban véve hasznos – dolgok gyakorlásából áll. Képesek boldog és szent érzelmekről, magasztos lelki tapasztalatokról, vagy – ennek hiányában – nehéz lelki tusákról is beszélni, amikor úgy érzik, mintha Isten elhagyta volna őket. Megmaradt és időnként újból feltámadó bűneikkel néha még felveszik a harcot, de végleg legyőzni nem tudják azokat. Ezért azzal a megokolással, hogy az emberi gyarlóságból eredő hibáktól úgy sem lehet megszabadulni, egyszerűen napirendre térnek felettük.

A világ felett való külső győzelemre, a természeti ösztönből eredő bűnök, a szívből származó gonosz kívánságok kiirtására és a saját »én«-jük teljes megöldöklésére pedig sohasem jutnak el. Sőt, az újszövetségi lélek nagy kiváltsága is ismeretlen előttük, hogy Isten akaratának önként és szeretetből engedelmeskedhetünk. Így aztán az Istennel való igaz és maradandó békességre sem jutnak el.

Mi, keresztények...

III/2. rész

Beszélgetések

Az éneklő Szeretetről

Beszélgetésünk folytatása

– *Hogy viselted a csalódásokat?*

Tünde: Gyermekkoromban volt egy különös álmom, melyben szinte szó szerint ezt hallottam: „Ha valami bánt, akkor keress egy annál nagyobb fájdalmat, egy még nagyobb dolgot és minden erőddel vesd bele magadat." Nekem az igazságtalanság nagyon tud fájni. Amikor például annak idején a Zeneakadémián közölték velem, hogy nem tanulhatok énekelni hivatalos úton, hirtelen fölidéződött bennem ez az álom. Tehetetlenségemben egyszerűen nem bírtam mást csinálni, mint letérdeltem otthon és elkezdtem könyörögni Istenhez, hogy mutasson nekem valamit, ami jóval nagyobb dolog annál, mint ami engem ért, mutassa meg azt a nagyobb fájdalmat, amibe akarja, hogy „belevessem magam", és ami talán érthetőbbé és elviselhetőbbé teszi a saját veszteségemet. Akkor lelki szemeim előtt megjelent sok-sok tolókocsis és mindenféle sérült kisgyerek és megrendülve gondoltam arra, hogy ezeknél a gyerekeknél általában fel sem merül, hogy tehetségesek-e vagy sem, nem hogy a továbbképzésükről gondolkodna valaki... Úgy döntöttem, hogy értük ajánlom föl, hogy nem tanulhatok tovább... Nagy lelki béke töltött el ez után a döntés után, ami jele volt annak is, hogy Isten meghallgatott és válaszolt.

– *Hogyan és kikkel foglalkoztál, kiket tanítottál?*

Hangképzést tanítottam a Kodály Zoltánról elnevezett Kórusiskolában, ezzel párhuzamosan pedig autista gyerekekkel foglalkoztam kezdetben az Autista Kutatócsoport ösztöndíjasaként, majd amikor ez „lejárt", egyedül a Szentlélek ösztönzésére... Meglepődve tapasztaltam, hogy az autista gyerekek állapotában betegségként jelennek meg olyan kommunikációs problémák és zavarok, amiktől valamilyen mértékben mindannyian szenvedünk. Náluk komoly sérülésre utal például sok esetben a beszéd teljes vagy részleges hiánya, vagy a szemkontaktus hiánya, a látszólagos közöny, ami nem akaratlagos, hanem kóros jelenség és nem szeretetlenségből történik, mint az úgynevezett egészséges embereknél, akik oly gyakran szándékosan vonják meg a szót egymástól, vagy elidegenülve köszönésre, pillantásra sem méltatják egymást... Az autista gyerekek és felnőttek üzenete, hogy emberi kapcsolatainkra épp úgy vigyáznunk kellene, mint a szemünk fényére... Ezért még kórusiskolai működésem idején bátorkodtam élni azzal a lehetőséggel, hogy amire az autista gyerekekkel való énekes foglalkozások ráébresztettek, azt beépítsem az ottani énektanításomba is. Így az egészséges gyerekek számára sem pusztán hangképzést tanítottam, hanem arra törekedtem, hogy az éneklés, a beszéd, a csönd, az alkotó kedv, a játék, az együttlét öröme egységben jelenhessen meg az óráimon. Mindössze két évre kaptam engedélyt a Kórusiskolában erre a sajátos foglalkozásra, aminek a gyerekekkel közösen az „Élet és Ének" nevet adtuk. Ez a rövid idő nem volt elég arra, hogy az iskolai vezetést meggyőzze, de arra igen, hogy a gyerekek többsége, sőt számos szülő is megérezhette az éneklés személyiségformáló, kapcsolatot építő, végső soron szeretetre vezető erejét. Legalább itt hadd mondjam el, hogy ezt az új típusú énekes foglalkozást, amit az egészséges gyermekek számára indítottam el, a mit sem sejtő autista gyerekek inspirálták! Mindnyájan testvérek vagyunk! De igazán csak Odaát fogjuk meglátni, hogy ez teljes egészében mit jelentett itt a földön.

– *Elmondanád, hogy ezeken a foglalkozásokon mi is történt, mi játszódott le közted és a gyerekek között?*

Nem a látványosság a jellemző. Ha valami eredmény született például az autista gyerekek körében, az számomra is mindig kegyelmi pillanat volt. Ilyen volt például, amikor Anna édesanyjával kétszólamban énekeltünk egy taizéi éneket („Irgalmas Istenünk jóságát mindörökké éneklem"), és az addig látszólag rólunk tudomást sem vevő 4 éves kislány váratlanul hozzánk szaladt. Mindkettőnk kezét megfogva és összeérintve jelezte, hogy ismételjük meg az éneket. Ezután föltérdepelt az alacsony asztalra, valahová a messzeségbe nézett. Feszülten figyelve várta, hogy elkezdjük. Amikor a két szólam a legharmonikusabban összecsengett egymással, arcán ragyogott a boldogság. Ilyen kegyelmi pillanat volt az is, amikor a jelenlétemben heteken át labirintus-rajzolásba süppedő Marcinak találtam egy

Bárdos-kánont, amiről úgy éreztem, hogy egy kis zenei labirintus és aminek a hatására letette a ceruzát és addig énekeltette velem, amíg maga is meg nem tanulta és ettől kezdve már szíves-örömest vett részt a foglalkozásokon.

Számomra is hihetetlen „csoda" volt az a pillanat, amikor egy 6 éves kisfiú, akinek a nevét énekelgettem egy rögtönzött dallammal, egyszer csak megindult felém, kristálytisztán megismételve a dallamot. Majd amikor a háta mögé kerülve kis csönd után elsuttogtam, hogy „Márk!", azonnal megfordult és amit előtte nem tett, most reagált a nevére!

Kegyelem volt az éneklést inkább hallgatni szerető, kezdetben szorongó, nyughatatlan Zsolti fokozatos megnyugvása, felszabaduló öröme, kedves, játékos kis egyéniségének kibontakozása.

És kegyelem volt a napsugaras Gergővel való találkozás, akinek életkorát elértettem a telefonban és így egy 16 éves kamaszt küldött nekem a jó Isten a 6 évesnek hitt gyerek helyett, pedig előzőleg kijelentettem, hogy csak kicsikkel merek foglalkozni. Gergő nagyon nehezen beszél, de többször szerette volna kifejezni, mennyire fontosak neki az énekórák. Nemcsak fújta a népdalokat, nemcsak szolmizált, nemcsak Szent Ferenc Naphimnuszát tanulta meg pillanatok alatt fejből énekelni, sőt nemcsak a Szeretethimnuszt és XXIII. János napi imáját mondta el megható bölcs-boldogan, hanem az őszinteség nyelvén három szóval írta be szívembe azt a sokat, amit hosszú vívódás, próbálkozás, a beszéddel való látható küszködés után így summázott: „Jó barátok maradunk!" Jézus azt mondta: Barátaimnak mondalak titeket... Gergőből a **barát** szó ebből a mélységből fakadt fel. A „tökéletesen kommunikáló" emberek között vajon felhangzik-e még egy ilyen mondat?

Összegezve: amit négy éven át velük, értük tenni tudtam, mondhatnám személyiség-gondozásnak, terápiának, énektanításnak, ám valójában Ki az, aki **itt** cselekszik? Én csak szeretni próbálok. Istent, a Gyermeket, a Személyt, akivel foglalkozom és az Éneket. „A többi kegyelem" (Pilinszky János után).

– *Voltak más tapasztalataid is arról, hogyan szabadítja fel az éneklés a Szeretetet?*

Ipolytölgyesen éreztem meg igazán, hogy a Szeretet milyen titokzatosan működik. Néhányszor volt alkalmam elmenni a Szent Erzsébet otthonban élő, általában halmozottan – testileg, szellemileg – sérült gyerekek közé. Ott az együtténeklésre a legkevésbé lehetett számítani, ezért lehetőleg egyenként mentem oda a gyerekek ágyához és mély hittel énekeltem nekik sokszor a visszajelzés reménye nélkül is bízva abban, hogy ezt kell tennem, és ez a hit nagy bátorságot adott. Nem mondom, hogy utána nem sírtam, hiszen nagyon is megviselt ennek a rengeteg szenvedő gyermeknek a látványa. De csodálatos volt megtapasztalni, amikor egy teljesen eltorzult kis arc egyszerre csak összerendeződött, egy merev ajak elmosolyodott, egy nyöszörgő kis lény elcsendesült, egy másik láthatóan megnyugodott. Egy hangosabb éneklésem hallatán – csak a Szentlélek tudja, milyen nyelven énekeltem – váratlanul mint a méhkas, innen-onnan zümmögő hangocskák csendültek össze. Az én szólóhangomra egy pillanatnyi, soha nem hallott és gondolom, itt soha nem is feltételezett kórushangzás válaszolt! Akkor éreztem, hogy igen: **ez a Szeretet!** Még csak ki sem lehet deríteni – és nem is kell talán –, hogy mi történik az éneklő ember hatására. Azaz mennyit tehetek én, mennyit visz végbe a jó Isten..., tehát ez a fajta foglalkozás bizony alázatra is neveli azt, aki műveli...

– *Felnőttekkel kapcsolatosan is voltak hasonló élményeid?*

Igen. Talán az „éneklő szeretet másik arca" akkor mutatkozott meg előttem, amikor Teréz anya nővéreinél jó néhány alkalommal segíthettem a szentmiséken és ezekre készülve másfél évig énekes imaórát is tarthattam hajléktalan emberek számára. A legelső találkozás marad a legemlékezetesebb, amikor először szólaltak meg az érces férfihangok, feledve a súlyos megpróbáltatásokat, egyedül a szent énekekre koncentrálva. Többségük még jól emlékezett – talán még a gyerekkorból – az énekek zömére, így biztosan szólhatott a kórus, csak kellett, aki összefogja és kicsit biztatja őket. A fény, ami megcsillant ekkor ezeknek az elgyötört embereknek a szemében, az felejthetetlen. Az emberi méltóság visszanyerésének szent pillanata volt ez. Talán a legnagyobb titka az Isten színe előtt való éneklésnek. Nem is tudok erről többet mondani, de ennyit tovább kell adnom a Szentlélekre különösen érzékeny olvasók örömére.

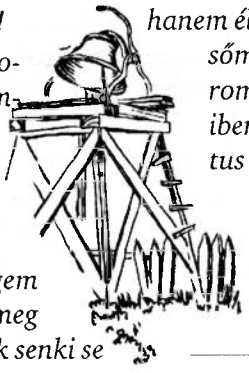
– *Templomi vagy hangversenyénekesként saját magadban is megtapasztalod az isteni Szeretet megnyilvánulásait?*

Igen. Nem tudnék e nélkül sem tanítani, sem hinni abban, hogy segíthetek az éneklésemmel bárkinek is. Amikor énekelek, tudom, hiszem, érzem, hogy Isten nagyon szeret. Végtelenül szelíd és mégis erős ez a Szeretet. Amikor egyedül vagyok, igen személyes. Amikor nyilvánosan énekelhetek, ki akar áradni ez a Szeretet. Azt gondolom, **az éneklés lényege az Isten Szeretetáradása, Aki a Rá jellemző alázattal beéri az emberi hanggal is**...

– FOLYTATJUK –

F. Merényi Ágnes

„Vágyva vágyom Istené lenni, ne adjatok hát vissza a világnak, el ne tereljetek ajándékotokkal!

Hagyjatok, hadd jussak be a tiszta fény honába; ha oda eljutok, akkor leszek igazi ember. Engedjétek, hogy Istenem szenvedését kövessem! Akiben Ő lakik, az értse meg, hogy mit akarok és legyen részvéttel irántam, tudva, mi aggaszt engem.

E világ fejedelme magának akar engem megszerezni, és Istenre vágyó akaratomat meg akarja rontani. Akik jelen lesztek, közületek senki se őt támogassa, hanem inkább legyetek az én pártomon, azaz Istenén. Ne emlegessétek Jézus Krisztust, ha még a világot kívánja a szívetek. Ne legyen bennetek féltékenység! Még ha majd jelen is leszek köztetek, és úgy kérnélek valami másra, akkor se higgyétek el; csak azt higgyétek, amit most írok.

Élve írok nektek, de a halált kívánva. Az én szeretetem keresztre van feszítve és nincs bennem semmi, ami a föld szeretetére tüzelne, hanem élő víz szólal meg bennem és ezt mondja bensőmben: »Jöjj az Atyához!« Nem telik élvezetem romlandó eledelben, sem e világ gyönyörűségeiben. Isten kenyerét akarom, vagyis Jézus Krisztus testét, aki Dávid nemzetségéből származik; italul pedig az Ő vérét kívánom, aki a romolhatatlan szeretet."

Antiochiai Szent Ignác püspök és vértanúnak a rómaiakhoz írt leveléből

Tartalomjegyzék

Katona István: A megtestesült szeretet! 3
K.I.: Katolikus Megújulási Mozgalmak Országos Találkozója 5
II. János Pál pápa: »Minden erőtökkel törekedjetek az életszentségre!« 6
II. János Pál pápa: »Evezz a mélyre!« 8
Emmausz Közösség: »A szomjazónak ingyen adok az élet forrásának vizéből« 9
Sz. Gy.-né: »Halál, hová lett győzelmed?« . 13
Henri Boulad: Ha Te nem lennél... 14
Jean Bernieres-Louvigny: A Szentlélek öröme 15
F. Merényi Ágnes: Mi, keresztények – Az éneklő Szeretetről 2. rész 16

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Tel: 317-4895

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült a Royal Press Hungary nyomdájában

Ügyvezető igazgató: Lakatos Imre

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Októberben megjelentettük **Mary Usha S.N.D. nővér: A gyógyulás rejtett forrásai** című könyvét, mely a belső sérülések gyógyításáról szól. Ára: 300.– Ft. Novemberben fog megjelenni **Jean Bernieres-Louvigny: Az Istenben elrejtett élet** című könyve, mely Szent Ferenc szellemében tárgyalja az evangéliumi életet: szegénység, alázat, szenvedések vállalása – Krisztus iránti szeretetből. Ára: 560.–Ft. Decemberben jelentetjük meg **Klemm Nándor: Lisieuxi Szent Teréz „KIS ÚT"-ja** című könyvét, melyet Szent Teréz írásaiból állított össze a szerző. Ára kb. 120.–Ft lesz. Decemberre várható **Frans Horsthuis: Királyi úton** című könyve, mely Jézus követéséről szól. A könyvet ingyenesen – egy nagylelkű adományozó jóvoltából – szeretnénk ajándékozni azoknak, akik komolyan akarják venni Jézus követését. **Katona István: Öltsétek magatokra Jézus Krisztust!** című könyvének megjelenését szintén decemberre tervezzük. A könyv a Szentlélekben való növekedésről szól, tanúságtételekkel együtt.

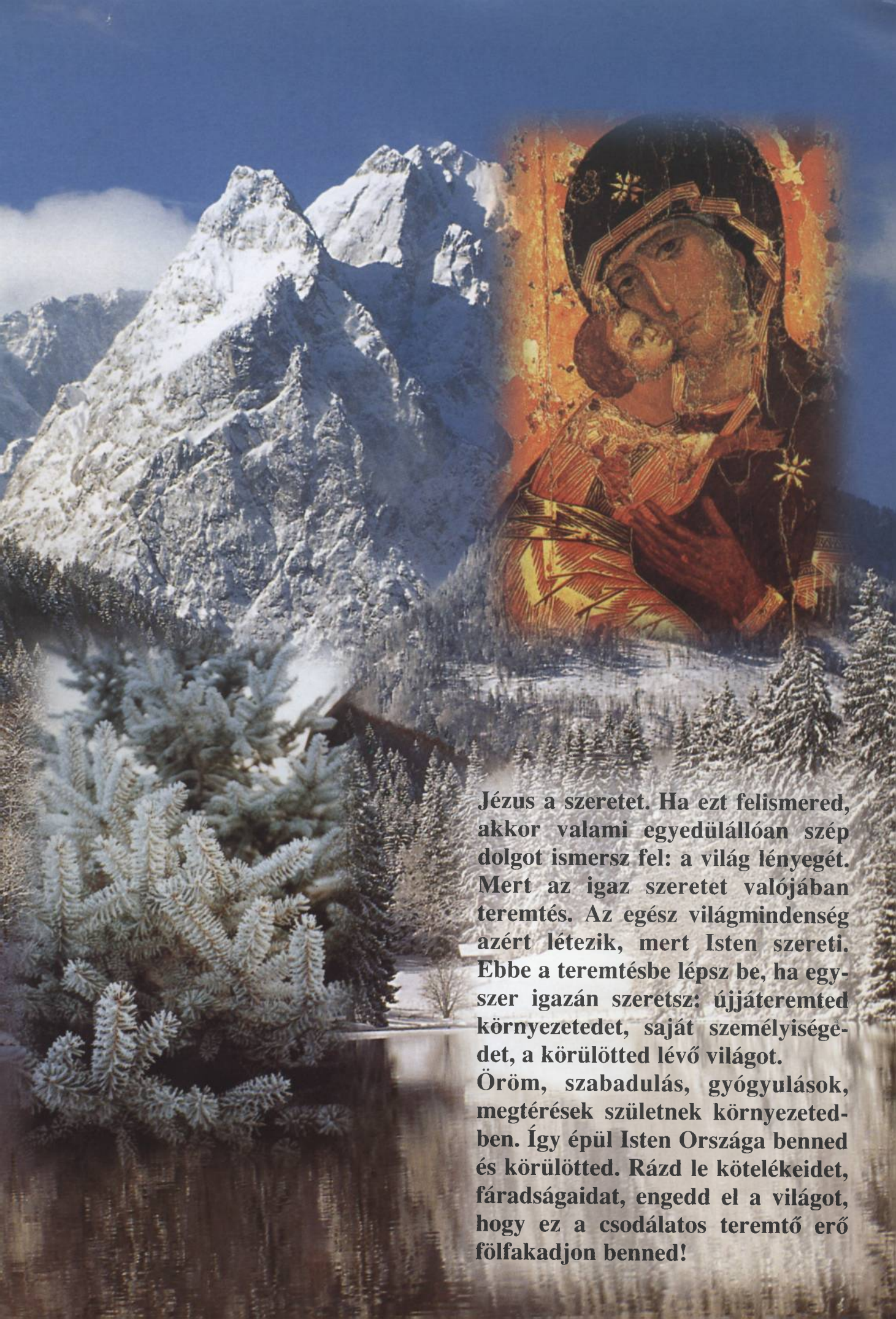
¤ Szeretnénk kedves Olvasóinkat tájékoztatni **Katona István atya új címéről és telefonszámáról:** 1146 Budapest, Thököly út 120. Telefon/fax: 222-53-06, mobil: 06/20 430-68-40. A címváltozás oka, hogy gyógyulásának elhúzódása miatt nyugdíjazására került sor. Az atya ezt az új körülményt az Úr kegyelmének tekinti, hogy egészen az imának és a megújulásnak szentelheti minden idejét.

¤ Újságunk ára az új évben (2002) nem fog változni. Akik szeretnék **előfizetni** (éves előfizetés: 1150.–Ft), azokat kérjük, hogy 2002. január 31-ig adják fel a csekket, melyet a 2002. januári számban küldünk. Amennyiben sima postai csekken küldik megrendelésüket, kérjük írják rá: „Újságelőfizetés 2002-re". A Pesti Ferences templomban a jövőben nem lehet az újságot megvásárolni (István atya elhelyezése miatt), de az Új Ember könyvesboltban kapható lesz (vagy postai úton megrendelhető).

¤ **2002. januárjában indulnak a szemináriumok!** Január 7-én a Szentlélek-szeminárium, január 8-án a Misztika-szeminárium és január 9-én a Gyógyító-szeminárium. A szemináriumok este 18 órakor kezdődnek és 20 óráig tartanak. Jelentkezni az Emmausz Iroda telefonszámán lehet: 222-53-06.

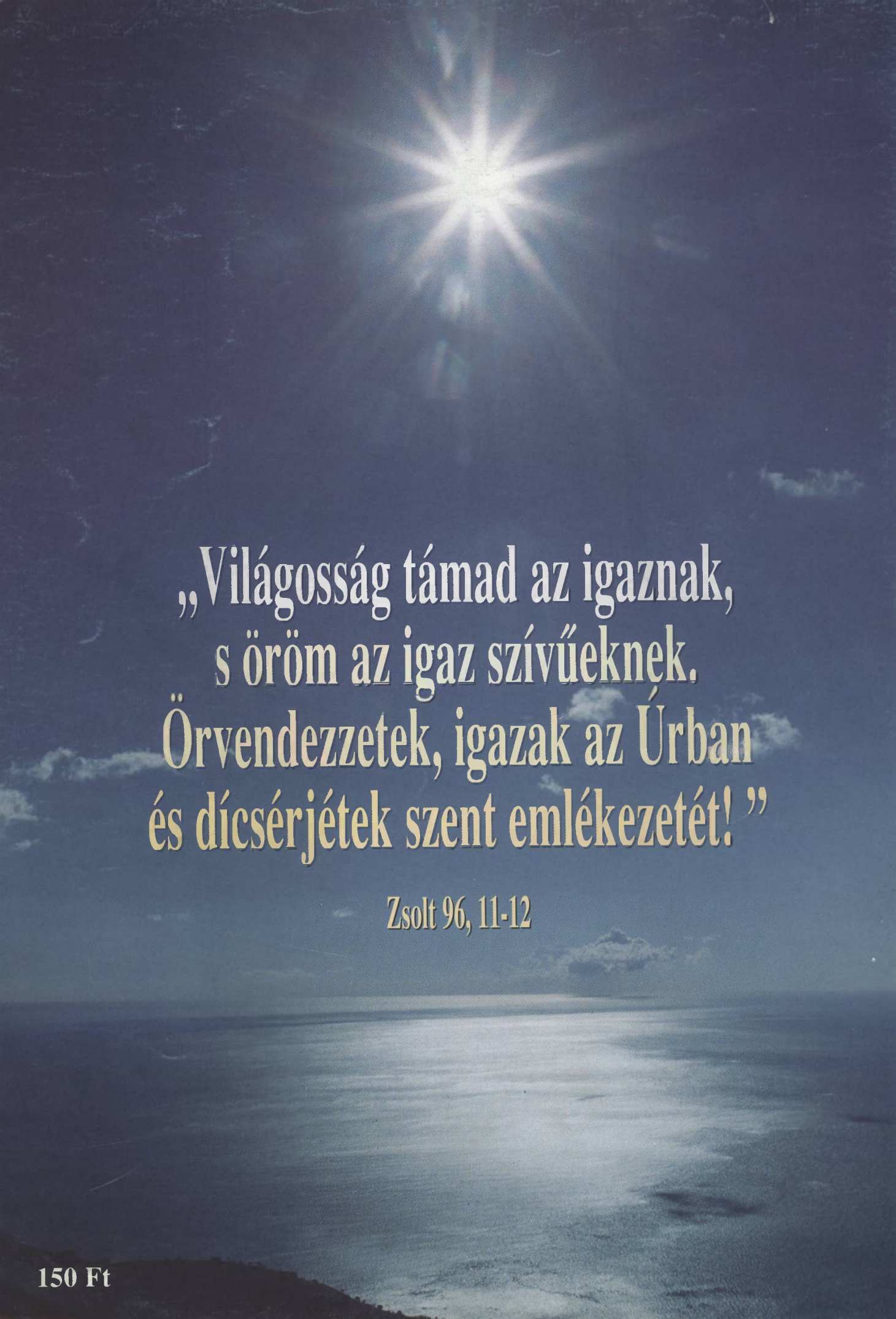

FOTÓK:
CÍMLAP és HÁTLAP: Szabó Róbert, Fehér Márta

Jézus a szeretet. Ha ezt felismered, akkor valami egyedülállóan szép dolgot ismersz fel: a világ lényegét. Mert az igaz szeretet valójában teremtés. Az egész világmindenség azért létezik, mert Isten szereti. Ebbe a teremtésbe lépsz be, ha egyszer igazán szeretsz: újjáteremted környezetedet, saját személyiségedet, a körülötted lévő világot.

Öröm, szabadulás, gyógyulások, megtérések születnek környezetedben. Így épül Isten Országa benned és körülötted. Rázd le kötelékeidet, fáradságaidat, engedd el a világot, hogy ez a csodálatos teremtő erő fölfakadjon benned!

„Világosság támad az igaznak,
s öröm az igaz szívűeknek.
Örvendezzetek, igazak az Úrban
és dícsérjétek szent emlékezetét! ”
Zsolt 96, 11-12

150 Ft